16/05/2021

«Σήμερα η εκκλησία τιμά ιδιαιτέρως τις γυναίκες, με πρώτη την Παναγία»

/ Ιερές Μονές

«***Γ' Κυριακή από του Πάσχα σήμερα και η Εκκλησία μας τιμά ιδιαιτέρως τις γυναίκες: αυτό το κύτταρο, το βασικό, τον θεμέλιο λίθο της κοινωνίας μας***». Έτσι άρχισε το κήρυγμα του Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυίδ, Γέροντος Γαβριήλ, κατά την Κυριακή των Μυροφόρων, 16/5/2021, στο ομώνυμο μοναστήρι στην Εύβοια.

«***Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἅδου καθεῖλες τὴν δύναμιν, καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστὲ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος. Χαίρετε***».
Αυτή τη Χαρά να τη χαρίσει ο Θεός και σε όλους εσάς που είχατε την αγάπη, την πίστη, την ευσέβεια να 'ρθείτε εδώ στον ευλογημένο τόπο, στην ευλογημένη κατοικία, όπως έλεγε ο Άγιος Ιάκωβος, την ευλογημένη κατοικία του Οσίου Δαυίδ και ασφαλώς και του Οσίου Ιακώβου και τόσων άλλων Αγίων Πατέρων, που εγκαταβίωσαν 500 και πλέον χρόνια από της κτίσεως αυτής της Αγίας μονής αλλά και του προσφάτως κεκοιμημένου Καθηγουμένου και προκατόχου μας, του Αγίου γέροντος Κυρίλλου **», είπε αρχικά ο γέροντας και συνέχισε:**

«***Αι Μυροφόροι γυναίκες άκουσαν το «Χαίρετε» και έλαβαν τη χαρά της Αναστάσεως μέσα στην καρδιά τους γιατί είχαν αγάπη. Πίστις, Ελπίς και Αγάπη, αλλά πάνω από όλα η Αγάπη.***

Πίστη, λένε οι Πατέρες, έχει και διάβολος και ο διάβολος πιστεύει ότι υπάρχει Θεός, δεν έχει όμως αγάπη για το Θεό. ***Αυτή η αγάπη για το Θεό έκανε τις μυροφόρες γυναίκες.***

«Η αγάπη», λέει ο Θεός, «έξω βάλλει τον φόβον», τους έκανε να μην φοβηθούν, να μη δειλιάζουν, ούτε Ρωμαίους στρατιώτες, ούτε νύχτα, ούτε δυσκολίες, ούτε μεγάλη πέτρα που ήτανε μπροστά στον τάφο του Κυρίου μας.

Αλλά πήραν τα μύρα με σκοπό να αλείψουν το σώμα του Ιησού.

Κι Εκείνος τις αντάμειψε, παρουσιάστηκε στη συνέχεια ενώπιον τους και τους είπε «Χαίρετε».

Βέβαια, η πρώτη παρουσία Του ήταν σ' αυτήν που πρώτη Τον αγάπησε, αυτή που πρώτη και περισσότερο πόνεσε, κατά τη διάρκεια των Παθών Του, εξαιρέτως κατά τη Σταύρωσή Του, στην Κυρία Θεοτόκο, στη Μητέρα Του και μητέρα όλων ημών των χριστιανών, που είναι η ελπίδα μας, η μόνη προστασία και καταφυγή μας, πάντοτε αλλά και ιδιαίτερα σε αυτούς τους χαλεπούς καιρούς, αυτής της κοσμοχαλασιάς που γίνεται.

Η Παναγία μας ήταν η πρώτη, η οποία είδε να γίνεται ο σεισμός και να βγαίνει ο Κύριος, να ανασταίνεται από τον τάφο.
Αυτή η χαρά της Αναστάσεως είναι χαρά διαρκείας, δεν κρατάει μόνο κατά την τελετή της Αναστάσεως, ούτε μόνο κατά τη διάρκεια του Πεντηκοσταρίου

.
Είναι το Α και το Ω της πίστεώς μας η Ανάστασις του Κυρίου μας.
Αυτή πρέπει να μας διαποτίζει την ψυχή μας όλο τον καιρό.
Ο Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ, βρε άνοιξη ήταν, βρε χειμώνας ήταν, ό,τι θέλετε ήταν «Χριστός Ανέστη χαρά μου», έλεγε.
Να λέμε όμως «Χριστός Ανέστη» και να γίνεται, να σείεται συθέμελα η καρδιά μας, όχι χλιαρά πράγματα.
Για να μπορέσομε κι εμείς να συναντήσομε το Θεό.
Όταν έχομε αγάπη προς το Θεό και αγάπη μεταξύ μας υπερβαίνομε τις μικρότητες και τα πάθη μας και τις ζήλιες μας και τους ανταγωνισμούς μας. Τότε θα συναντήσομε το Θεό, θα δούμε τον Θεό, όπως τον είδαν οι μυροφόρες γυναίκες.
Ας Τον παρακαλέσουμε, λοιπόν, το Θεό, να μας χαρίσει από αυτήν την αγάπη των μυροφόρων γυναικών. Και όχι μόνο βέβαια γυναικών αλλά και του Ιωσήφ του απ' Αριμαθαίας και του Νικοδήμου, του Νυκτερινού μαθητού, που ήταν βουλευτές του Συνεδρίου εκείνης της εποχής.

Όλοι με την πίστη τους, προπάντων, όπως είπαμε με την αγάπη τους, έτρεξαν κοντά στον Κύριο, σ' Αυτόν που χαρίζει Νίκη κατά του θανάτου.
Ο Θεός μας είναι Θεός ζώντων, δεν είναι Θεός νεκρών.

Ένας Επίσκοπος από την Κύπρο μας είπε κάποτε, με τον Άγιο γέροντα Κύριλλο όταν συναντηθήκαμε, «Με ρώτησε», λέει, «κάποια κοπελιά «μπορώ», λέει, «πανιερώτατε, να δουλεύω τα βράδια σε μία καφετέρια;»» «Ε, παιδί μου», της λέγει, «αν νομίζεις ότι δεν σε βλάπτει να δουλεύεις».

Ένα βράδυ που σχόλασε πολύ αργά πηγαίνοντας για το σπίτι της, με τα πόδια, παρουσιάστηκε μπροστά της ένας λευκοφορεμένος νέος. «Ποιος είσαι;» του λέει. «Είμαι ο Μάριος», της λέει, «ο ξάδερφός σου, που σκοτώθηκε πριν μερικά χρόνια με τη μηχανή». «Κάνε στην άκρη», του λέει, «σε παρακαλώ, δεν σε γνωρίζω» και άλλαξε δρόμο η κοπελιά.

Πάλι βρέθηκε μπροστά της, μαζί με άλλα δυο παλικάρια, λευκοφορεμένα. «Εμείς ήμασταν φίλοι στον κόσμο και σκοτωθήκαμε και οι τρεις με τον ίδιο τρόπο, με τις μηχανές. Και εδώ η αγάπη του Θεού μας έχει να είμαστε μαζί και να χαιρόμαστε με την παρουσία ο ένας του άλλου. Και για να σου αποδείξουμε ότι είμαστε εμείς θα σου πούμε ένα τραγουδάκι που τραγουδούσαμε όταν ήμασταν στον κόσμο».

Πράγματι, κατάλαβε η κοπέλα και της λένε «Να πεις στους γονείς μας να μην κλαίνε, να μην γογγύζουν. Εμείς είμαστε πολύ καλά εδώ». «Μα πώς μπορώ να τους πω τέτοια πράγματα, καταλαβαίνετε ότι θα με αποπάρουν».
«Να τους πεις αν θέλουν να μας συναντούν να έρχονται στο σπίτι μας». «Ποιο

είναι το σπίτι σας;» «Το σπίτι μας είναι η Εκκλησία και η Θεία Λειτουργία».

Αν θέλομε να ανταμώσομε τους κεκοιμημένους μας, όπως έλεγαν οι Άγιοι γέροντες, να προστρέχομε στις Εκκλησιές. Εκεί, να τους πούμε την καλημέρα μας, να τους πούμε τις χαρές και τις λύπες μας, εκεί, να προσευχηθούμε γι' αυτούς.

Στη Θεία Λειτουργία ζώντες και κεκοιμημένοι είναι μια ενότητα, μια Θεία Κοινωνία, μια Ιερή Κοινωνία.

Στο ίδιο Δισκάριο, όταν προσκομίζει ο ιερεύς, βγάζει μερίδες και για τους ζώντες και για τους κεκοιμημένους και όλοι αποτελούμε έναν κόσμο, μία συντροφιά.

Αυτήν την αγάπη προς τον Θεό, τον θείο Έρωτα, θα λέγαμε, είχαν όλοι οι Άγιοί μας, γυναίκες και άντρες.

Αν δεν αποκτήσομε αυτή τη Θεία Αγάπη δεν μπορούμε να κάνομε υπέρβαση απ' αυτά τα γήινα που μας τραβούν προς τα κάτω. Δεν μπορεί να είναι ούτε άνδρας, ούτε γυναίκα σήμερα τίμιος και καθαρός.

Είναι τόσα τα θέλγητρα της σύγχρονης κοινωνίας, τόσοι οι ερεθισμοί, τόσα τα ρεύματα που ωθούν τον άνθρωπο, από μικρό παιδί, σε δρόμους που, θα έλεγα, δεν αρέσουν στο Θεό. Που αν εμείς δεν είμαστε σε αυτούς που είπε ο Θεός ότι «Εξελεξάμην υμάς εκ του κόσμου», αν εμείς δεν ξεχωρίσομε ανάμεσα από τον κόσμο και συ στοιχηθούμε με αυτά του κόσμου νομίζω δύσκολα θα πετύχομε τη Σωτηρία μας, η οποία, βέβαια, πάντοτε Χάριτι Θεού επιτυγχάνεται, αλλά ο Θεός θέλει και τη δική μας προαίρεση.

Και κυρίως, μια που η ημέρα είναι αφιερωμένη στις γυναίκες, να κρατήσουν άμυνα οι γυναίκες, να πάρουν τη βοήθεια και τη Χάρη της μόνης Καλής, Αμώμου εν γυναιξί, της Κυρίας Θεοτόκου.
Να κρατήσουν άμυνα, αντίσταση, να κρατήσουν την Οικογένεια, την Παράδοση, την Πίστη και να κοιτάξουν να κάνουν και κανένα παιδί, αυτές που μπορούν.
Η εντολή του Θεού, η πρώτη εντολή του Θεού «Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε».

Αν ο Θεός δεν βοηθήσει και εμείς συνεχίσομε την ίδια τακτική θα είμαστε ξένοι στον τόπο μας. Η αγάπη του Θεού ας λυπηθεί την Ελλάδα μας, ας βοηθήσει τον καθένα μας σε ό,τι έχει ανάγκη και σε ό,τι είναι απαραίτητο για να αρέσει στο Θεό.

Και τότε θα έχομε τη Χάρη και την ευλογία της Παναγίας μας, των Αγίων μας και όταν θα έρθει η ώρα για τον καθέναν μας, που είναι αναπόφευκτο, είναι η μόνη αλήθεια, τότε να μπορούμε να πούμε «Τον δρόμον τετέλεκα την πίστιν τετήρηκα»,

«κράτησα την πίστη μέσα σ’ όλη αυτή την ταλαιπωρία της ζωής, μετείχα στα Μυστήρια της Αγίας Σου Εκκλησίας».
Πριν το Πάσχα λέγαμε πάντα για τη μετάνοια, για την εξομολόγηση. Αυτά δεν σταματούν, είναι διαρκείας αυτά τα Μυστήρια. Και πριν μερικοί είχαμε τη δικαιολογία, την οποίαν μπορεί να μας έβαζε και εκ δεξιών ο πονηρός.

Πριν το Πάσχα λέγαμε πάντα για τη μετάνοια, για την εξομολόγηση.

Αυτά δεν σταματούν, είναι διαρκείας αυτά τα Μυστήρια. Και πριν μερικοί είχαμε τη δικαιολογία, την οποίαν μπορεί να μας έβαζε και εκ δεξιών ο πονηρός, «Δεν βρίσκουμε εξομολογηθούμε».
Και μερικοί, που δεν είχαν και ευλάβεια, λέγανε και κρίσεις δυσάρεστες για τους ιερείς, ότι «τα κάναν όλα ίσιωμα και δεν βρίσκεις να εξομολογηθείς, δεν βρίσκεις να κοινωνήσεις».
Τώρα που είναι ανοιχτά, και πριν, τι κάνομε; αξιοποιούμε τις δυνατότητες και τις ευκαιρίες που μας δίνει ο Θεός; Και μήπως ο Θεός επιτρέπει, ακριβώς όλες αυτές τις ταλαιπωρίες, σίγουρα για τις αμαρτίες μας; αλλά και να μας δώσει ευκαιρία να δώσουμε τις εξετάσεις μας;

Ας προβληματιζόμαστε, ας προσέχομε, ας επιμελούμεθα αυτό που έλεγε πάντοτε ο Άγιος Ιάκωβος «Επιμελείσθε δε ψυχής πράγματος αθανάτου». «Μέσα σε αυτό το θνητό σαρκίο», έλεγε, «κατοικεί ψυχή, κατοικεί πνεύμα αθάνατο. Και γι’ αυτό κάνομε όλοι κάποιες θυσίες». Και έλεγε «Να υπομείνομε λίγα για να κερδίσομε πολλά». Τα αγαθά τα οποία ετοίμασε ο Θεός γι’ αυτούς που Τον αγάπησαν εδώ στη Γη.

Εύχομαι η Χάρις των Αγίων Δαυίδ και Ιακώβου να ευλογήσει πλούσια όλους σας για τον κόπο σας που κάνατε να ρθείτε μέχρι εδώ, να σας χαρίσει χαρά και ευλογία Ουράνια, να χαρίσει στον καθένα σας ό,τι ζητήσετε με πίστη.

Γιατί είναι ζωντανοί οι Άγιοι. Τώρα, προηγουμένως, διάβαζα εδώ στο Διακονικό δυο γράμματα από την Τρίπολη, της κυρίας Αθανασίας Κωνσταντινοπούλου, από τον Άγιο Στέφανο Αττικής, του Νικόλαου Παπανικολόπουλου.
Και οι δυο με πολύ βαριές ασθένειες στις οικογένειές τους είδαν ζωντανή τη Χάρη των Αγίων Δαυίδ και Ιακώβου, όταν τους επικαλέσθηκαν και όταν εχρίστηκαν οι μεν με το λάδι απ’ τις κανδήλες των Αγίων, οι δε ήρθαν εδώ και σταυρώθηκαν με την αγία Κάρα του Οσίου Δαυίδ.
Η Χάρις αυτών των Αγίων να σκεπάζει όλους μας. Αμήν!

Απομαγνητοφώνηση: Σοφία Καλογήρου